

Op de kleintjes passen

Het is goed er even bij stil te staan dat het koningschap van David niet vanzelfsprekend was. Hij stond niet in de rij van de troonopvolgers van Saul. Van achter de schapen werd hij geroepen, de jongste uit het gezin. De profeet Samuel zag zijn grote sterke broers en dacht: Die zijn geschikt als koning. Maar geen van die broers was de man die God op het oog had. En toen werd David uit het veld geroepen, die daar de schapen aan het weiden was. Het was in dezelfde velden van Efrata, waar ook de herders waren, toen de engelen hen weg riepen, naar de stal. Dat is het eerste al wat we vandaag moeten weten: als het over het koningschap van God gaat, dan stoort God ons in ons gewone leven. Wat Zijn koningschap is belangrijker dan al het andere. 'Zoek eerst het Koninkrijk van God', heeft Jezus dan ook gezegd.

Wel, David zit in zijn paleis in de nieuwe hoofdstad en denkt: Nu woon ik hier wel prachtig, maar God woont in een gewone tent. Iets soortgelijks horen we, eeuwen later na de ballingschap. Dan verwijt de profeet Haggai de teruggekeerde ballingen dat ze in hun weldoortimmerde huizen wonen, terwijl ze de tempel in puin laten liggen. God verdient een woning! In Davids dagen staat de troon van God in een mobiele popup tabernakel tent. 'Nou, ik als koning zal er voor zorgen dat God ook een mooi huis krijgt'. Hij praat erover met de profeet Nathan en die denkt ook dat dat een goed idee is. "Doe wat in uw hart is, want de HEER is met u", zegt de profeet.

Maar 's nachts ligt de profeet te woelen en dan denkt hij nog eens over dat gesprek met David. Waar maakt die David zich eigenlijk druk over. Wat wil God van een koning die herder is? Dat hij tempels bouwt? Eén van de wereldwonderen, waar mensen nog lang over spreken, zoals over de Chinese Muur bijvoorbeeld. En de profeet hoort Gods stem die zegt: 'Al die jaren in de woestijn, sinds ik Israël uit Egypte bevrijdde, heb ik geen huis nodig gehad. In jullie midden te zijn, al was het in een tent, was mij voldoende. Ik had Mozes opdracht gegeven het volk te weiden als een goede herder, maar nooit heb ik hem gevraagd een kostbare tempel voor mij te bouwen.

Daarom moet Nathan tegen David zeggen dat God hem van achter zijn schapen heeft geroepen om vorst over Israël te zijn. Een bevrijder, die op de kleintjes let. En God zal David zegenen en het volk rust geven van al zijn vijanden. God geeft het een plaats om te wonen! Zonder dat ze door boosdoeners verschrikt en onderdrukt worden.

Beste David, jij wilt een huis voor mij bouwen?

Ik bouw een huis voor jou!

Ik zal jouw toekomst geven. De mensen zullen jou niet herinneren door de prachtige bouwwerken die je hebt neergezet. Ze zullen jou herinneren omdat je een goede herder voor mijn volk bent geweest. Omdat je op de kleintjes hebt gepast. En steeds als de naam van David genoemd zal worden - in zijn kinderen en kleinkinderen - zullen mensen zich herinneren: o ja, een echte koning past op de kleintjes. Die zorgt ervoor dat mensen in vrede wonen kunnen.

Daarom spitsten we onze oren al vanmorgen, toen we hoorden over Jozef, uit het huis en het geslacht van David (afstammeling van David, NBV). Want zijn verloofde was zwanger. Ook in de dagen van Jozef is er een koning - Herodes heet hij, die weer een loopjongen van keizer Augustus is. En al pocht die keizer er ook op dat jij 'vredevorst' is en over heel de wereld vrede gebracht heeft, toch kunnen de mensen in zijn rijk niet in vrede wonen.

Hij bouwt paleizen en tempels en dat moet betaald worden met belasting. Daarom moet ieder zich laten inschrijven. Een soort volkstelling. Nee, deze koningen zijn geen herders. Ze zijn als de braamstruik, waaraan je je bezeert. Ze hebben niet, zoals David, een profeet die hen de woorden van God voorhoudt.

Jozef en Maria gaan naar Bethlehem: de stad waar David vandaan komt. Daar is geen plaats voor Jozef en Maria. Dat wordt zo nadrukkelijk verteld: hoe zou God in een luxe tempel kunnen wonen, als er voor zijn mensen nog geen plaats is. En daarom wordt Jezus, de zoon van God, de koning van Israël in een stal geboren.

Wie zou nu kunnen denken dat daar een koning ligt.

Weet je wie? De herders? Zij herkennen hem, maar het was dan ook hun beroep op de kleintjes te letten! Het teken dat God naar mensen omziet is een kind, in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe. Zoals Jozef en Maria zich over de kleine ontfermd hebben, zo ontfermd God zich over Israël. Ja, Jozef is uit het huis van David. En de belofte aan David gedaan, wordt vervuld in dit kleine kind. "Ik zal u een huis bouwen".

Niet een huis van stenen en macht, maar een huis van liefde. Een dak van zorgzaamheid.

De liefde bouwt een huis!

De liefde bedekt alle dingen, plaatst ons onder haar dak, schrijft Paulus.

De troon van David staat ook vandaag in dit gebouw. Niet omdat het mooi en groot is, met een duur orgel. De troon staat daar waar herderlijke zorg en liefde wordt gegeven en ontvangen en de lofzang klinkt. Als we samen op de kleintjes passen - en in Gods oog zijn ook wie op zelfgebouwde tronen zitten klein - is Hij niet ver.

Lezing: 2 Samuel 7:4-16 en Lucas 1:26-38

Gez. 129 LdK 1973. 1,2,5,6

Geen kracht meer om te leven,
de stad van onze vrede,
de stad van Gods bestaan,
is kinderloos alleen,
berooïd, beroofd, verlaten,
de wanhoop in haar straten,
de winter om haar heen.

Wees langer niet verbolgen
in deze laatste tijd,
kom haastig met de wolken,
God van rechtvaardigheid!
De dood is overal,
het licht is uitgestorven,
de nacht is zonder morgen,
het lichaam zonder taal.

De vrede gaat verloren,
o hemel, sta ons bij!
'Wordt gij weerom geboren',
spreekt God, 'en hoort naar Mij!'
'Ik ben IK BEN, uw Heer,
uw Vader, uw bevrijder,
Ik laat in deze tijden
vrede op aarde neer!'

Gij hemel vastbesloten,
gij wolken zwaar en grijs,
geeft heden uit den hoge
uw volk rechtvaardigheid
als dauw die na de nacht
omlaag daalt allerwege,
als hemelhoge regen
die alles vruchtbaar maakt!

Kyriegebed

*Geef dat wij trouw blijven
aan de stem van ons hart,
aan het Woord dat ons raakte
en ons bestaan voorgoed*

*uit zijn voegen lichtte.
Kleine mensen zijn wij -
waken willen wij ervoor
dat wij ons zouden verheffen
boven wie anders zijn
of denken als wij.
Maar in ons brandt de schreeuw
van wie schuldloos lijden
De blik van kinderen
berooft van wie hen het liefst waren.
Gij, die opkomt voor wat zwak is,
richt op wie wordt vertrapt
en ontwapen wie uw mensen verderft.
Bekrachtig allen die zich zonder winstbejag
voor het geluk van anderen sterk maken.*